

31976L0464

18.5.1976

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 129/23

DYREKTYWA RADY
z dnia 4 maja 1976 r.
w sprawie zanieczyszczenia spowodowanego przez niektóre substancje niebezpieczne odprowadzane do środowiska wodnego Wspólnoty

(76/464/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 100 i 235,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Społeczno-Ekonomicznego ⁽²⁾

a także mając na uwadze, co następuje:

istnieje pilna potrzeba ogólnego i jednoczesnego działania Państw Członkowskich w celu ochrony środowiska wodnego Wspólnoty przed zanieczyszczeniem spowodowanym w szczególności przez niektóre trwałe, toksyczne i ulegające bioakumulacji substancje;

opracowano kilka konwencji i projektów konwencji mających na celu ochronę międzynarodowych cieków wodnych i środowiska morskiego przed zanieczyszczeniem, w tym Konwencję o zapobieganiu zanieczyszczeniu mórz ze źródeł lądowych, projekt konwencji o ochronie Renu przed zanieczyszczeniem chemicznym

oraz projekt europejskiej konwencji o ochronie międzynarodowych cieków wodnych przed zanieczyszczeniem; ważne jest zapewnienie skoordynowanego wykonania tych konwencji;

wszelkie niezgodności między już stosowanymi lub przygotowywanymi w różnych Państwach Członkowskich przepisami dotyczącymi odprowadzania niektórych substancji niebezpiecznych do środowiska wodnego mogą tworzyć nierówne warunki konkurencji, i w ten sposób bezpośrednio wpływać na funkcjonowanie wspólnego rynku; z tego powodu niezbędne staje się zbliżenie przepisów w tej dziedzinie, zgodnie z art. 100 Traktatu;

wyduje się konieczne, aby zbliżaniu przepisów towarzyszyły działania Wspólnoty, tak aby jeden celów Wspólnoty w sferze ochrony środowiska i poprawy warunków życia mógł być osiągnięty przez szerzej ujęte normy; w tym celu należy wprowadzić przepisy szczególne; należy odwołać się do art. 235 Traktatu, ponieważ w Traktacie nie zostały przewidziane niezbędne do tego celu uprawnienia;

program działań Wspólnot Europejskich w zakresie ochrony środowiska ⁽³⁾ przewiduje wiele działań chroniących wody słodkie i morskie przed niektórymi zanieczyszczeniami;

dla zapewnienia skutecznej ochrony środowiska wodnego Wspólnoty niezbędne stało się opracowanie pierwszego wykazu, zwanego wykazem I, niektórych substancji wybranych głównie na podstawie ich toksyczności, trwałości i bioakumulacji, wyłączając te, które są biologicznie nieszkodliwe lub są szybko

⁽¹⁾ Dz.U. C 5 z 8.1.1975, str. 62.

⁽²⁾ Dz.U. C 108 z 15.5.1975, str. 76.

⁽³⁾ Dz.U. C 112 z 20.12.1973, str. 1.

przetwarzane na substancje biologicznie nieszkodliwe, a także drugiego wykazu, zwanego wykazem II, zawierającej substancje dla środowiska wodnego szkodliwe, ale których działanie można ograniczyć do danego obszaru a samo działanie zależy od właściwości i położenia wody do której substancje są odprowadzane; każdy zrzut tych substancji wymaga uprzedniego upoważnienia określającego normy emisji;

zanieczyszczenie powstałe wskutek odprowadzania różnych substancji niebezpiecznych z wykazu I musi zostać wyeliminowane; w określonym czasie Rada powinna przyjąć na wniosek Komisji nieprzekraczalne dla norm emisji wartości dopuszczalne, metody pomiaru oraz terminy których muszą przestrzegać odprowadzający zanieczyszczenia;

określone w ten sposób wartości dopuszczalne są stosowane przez Państwa Członkowskie, chyba że Państwo Członkowskie może, zgodnie z określoną przez Radę procedurą monitorowania, udowodnić Komisji że dzięki działaniom podjętym między innymi przez to Państwo Członkowskie wskaźniki jakości ustalone przez Radę na wniosek Komisji są spełniane i utrzymywane w sposób ciągły na całym obszarze narażonym na zrzuty;

niezbędne jest zmniejszenie zanieczyszczenia wody substancjami z wykazu II; w związku z tym Państwa Członkowskie powinny stworzyć programy obejmujące również wskaźniki jakości dla wód, sporządzone zgodnie z dyrektywami Rady, jeśli takie istnieją; stosowane do tych substancji normy emisji należy obliczyć w uzależnieniu od wspomnianych wskaźników jakości;

z zastrzeżeniem niektórych wyjątków i modyfikacji, w oczekiwaniu na przyjęcie szczególnych zasad Wspólnoty w tym względzie, niniejszą dyrektywę można zastosować do zrzutów do wód gruntowych;

jedno lub więcej Państw Członkowskich może, indywidualnie lub wspólnie, przyjąć bardziej rygorystyczne środki niż ustalone w niniejszej dyrektywie;

należy przeprowadzić spis zrzutów niektórych szczególnie niebezpiecznych substancji do środowiska wodnego Wspólnoty, aby wiadomo było skąd pochodzą;

może być konieczne dokonanie przeglądu i tam gdzie zachodzi potrzeba uzupełnienie wykazów I i II na podstawie dotychczasowych doświadczeń, przez przesunięcie niektórych substancji z wykazu II do wykazu I,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Z zastrzeżeniem art. 8, niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do:

- śródlądowych wód powierzchniowych,
- wód terytorialnych,
- wewnętrznych wód przybrzeżnych,
- wód gruntowych.

2. Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „śródlądowe wody powierzchniowe” oznacza wszystkie słodkie wody powierzchniowe, stojące i płynące, znajdujące się na terytorium jednego lub większej liczby Państw Członkowskich;
- b) „wewnętrzne wody przybrzeżne” oznacza wody położone po lądowej stronie linii podstawowej od której mierzona jest szerokość wód terytorialnych, rozciągające się w przypadku cieków wodnych do granicy wód słodkich;
- c) „granica wód słodkich” oznacza miejsce w cieku wodnym, gdzie podczas odpływu oraz w okresie niskiego przepływu wody słodkiej występuje wyraźny wzrost zasolenia wynikający z obecności wody morskiej;
- d) „zrzut” oznacza wprowadzenie do wód, określonych w ust. 1 substancji z wykazu I lub załącznika II, z wyjątkiem:
 - zrzutów podczas pogłębiania,
 - zrzutów eksploatacyjnych ze statków znajdujących się na wodach terytorialnych,
 - zatapianie odpadów ze statków znajdujących się na wodach terytorialnych.
- e) „zanieczyszczanie” oznacza odprowadzanie przez ludzi, bezpośrednio lub pośrednio, substancji lub energii do środowiska wodnego, czego wynikiem jest zagrożenie ludzkiego zdrowia, szkody w zasobach żywych i ekosystemach wodnych, zniszczenia urządzeń lub zakłócenia innych sposobów wykorzystania wody.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie podejmują odpowiednie działania w celu eliminacji zanieczyszczenia wód wymienionych w art. 1 przez substancje niebezpieczne należące do rodzin i grup objętych wykazem I Załącznika, a także zmniejszenia zanieczyszczenia tych wód substancjami niebezpiecznymi, które należą do rodzin i grup substancji z wykazu II Załącznika, zgodnie z niniejszą dyrektywą, której przepisy są tylko pierwszym krokiem do osiągnięcia tego celu.

Artykuł 3

W odniesieniu do substancji należących do rodzin i grup z wykazu I, zwanych dalej „substancjami z wykazu I”:

1. wszystkie zrzuty do wód, wymienionych w art. 1, zawierające którąkolwiek z takich substancji wymagają uprzedniego upoważnienia właściwych władz danego Państwa Członkowskiego;
2. upoważnienie określa normy emisji dla zrzutu którejkolwiek z tych substancji do wód, o których mowa w art. 1 oraz, jeśli jest to niezbędne dla wdrożenia niniejszej dyrektywy dla zrzutów którejkolwiek z tych substancji do kanałów ściekowych;
3. w przypadku istniejących już zrzutów którejkolwiek z tych substancji do wód, określonych w art. 1, odprowadzający zanieczyszczenia muszą spełniać warunki sformułowane w upoważnieniu i w okresie podanym w upoważnieniu. Okres ten nie może przekraczać terminów ustalonych zgodnie z art. 6 ust. 4;
4. upoważnienie wydaje się tylko na ograniczony okres. Upoważnienia mogą być odnawiane, uwzględniając wszelkie zmiany wartości dopuszczalnych wymienionych w art. 6.

Artykuł 4

1. Dla zrzutów substancji z wykazu I do wód gruntowych Państwa Członkowskie wprowadzają system zerowych emisji.
2. W odniesieniu do wód gruntowych, Państwa Członkowskie stosują przepisy niniejszej dyrektywy odnoszące się do substancji należących do rodzin i grup z wykazu II, zwanych dalej „substancjami z wykazu II”.
3. Ustęp 1 i 2 nie mają zastosowania do ścieków domowych ani do zrzutów do głębokich, słonych i nie używanych warstw.
4. Przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących wód gruntowych nie stosuje się po wdrożeniu oddzielnej dyrektywy o wodach gruntowych.

Artykuł 5

1. Normy emisji ustanowione w upoważnieniu udzielonym zgodnie z art. 3 określają:
 - a) maksymalne dozwolone stężenie substancji w zrzucie. W przypadku rozcieńczenia, wartość dopuszczalna przewidziana art. 6 ust. 1 jest dzielona przez współczynnik rozcieńczenia;
 - b) maksymalną dopuszczalną ilość substancji w zrzucie w ciągu jednego lub większej liczby podanych okresów. W razie potrzeby, ilość tą można uznać za jednostkę masy substancji zanieczyszczającej na jednostkę charakterystyczną dla danego działania powodującego zanieczyszczenie (np. jednostka masy na jednostkę surowca lub na jednostkę produktu).

2. W razie potrzeby, właściwe władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego mogą wprowadzić normy emisji bardziej rygorystyczne od norm, wynikających z zastosowania wartości dopuszczalnych ustanowionych przez Radę zgodnie z art. 6, przy uwzględnieniu w szczególności toksyczności, trwałości i bioakumulacji tej substancji w środowisku, do którego jest wprowadzana.

3. Jeśli odprowadzający zanieczyszczenia stwierdza, że nie jest w stanie spełnić wymaganych norm emisji, lub sytuacja ta jest jasna dla właściwych władz Państwa Członkowskiego, upoważnienia nie udziela się.

4. W razie niespełnienia norm emisji, właściwe władze Państwa Członkowskiego mogą podjąć odpowiednie działania zapewniające spełnienie warunków upoważnienia a w razie potrzeby zakazać zrzutów.

Artykuł 6

1. Rada, stanowiąc na wniosek Komisji, ustanawia dla różnych substancji niebezpiecznych z rodzin i grup z wykazu I wartości dopuszczalne, których normy emisji nie mogą przekraczać. Wartości te są określane przez

- a) dopuszczalne maksymalne stężenie substancji w zrzucie; oraz
- b) tam gdzie to jest celowe, maksymalną ilość substancji wyrażoną w jednostkach masy substancji zanieczyszczającej na jednostkę charakterystyczną dla danego działania powodującego zanieczyszczenie (np. jednostka masy na jednostkę surowca lub na jednostkę produktu).

Tam gdzie to jest celowe, wartości dopuszczalne dla ścieków przemysłowych ustala się odpowiednio do sektora i typu produktu.

Wartości dopuszczalne dla substancji z wykazu I są ustanowione głównie na podstawie:

- toksyczności,
- trwałości,
- bioakumulacji,

biorąc pod uwagę najlepsze dostępne środki techniczne.

2. Rada, stanowiąc na wniosek Komisji, ustanawia wskaźniki jakości dla substancji z wykazu I.

Wskaźniki te określa się zasadniczo na podstawie toksyczności, trwałości i akumulacji tych substancji w organizmach żywych oraz w osadach, według wskazań najnowszych danych naukowych, uwzględniając różnice właściwości wody słonej i słodkiej.

3. Określone zgodnie z ust. 1 wartości dopuszczalne stosuje się z wyjątkiem przypadków, kiedy Państwo Członkowskie może udowodnić Komisji, zgodnie z procedurą monitorowania ustaloną przez Radę na wniosek Komisji, że na obszarze, który jest narażony na zrzuty, w wyniku podjętych przez to Państwo Członkowskie działań spełnione zostały i są utrzymywane w sposób ciągły określone zgodnie z ust. 2 lub bardziej rygorystyczne wspólnotowe wskaźniki jakości.

Komisja powiadamia Radę o przypadkach, w których zgodziła się na odwołanie do metody wskaźników jakości. Co pięć lat, na podstawie wniosku Komisji i zgodnie z art. 148 Traktatu, Rada dokonuje przeglądu przypadków, w których ta metoda została zastosowana.

4. W odniesieniu do substancji znajdujących się w rodzinach i grupach wymienionych w ust. 1, ograniczenia czasowe wymienione w art. 3 pkt 3 są ustalane zgodnie z art. 12 przez Radę, uwzględniając przy tym cechy danego sektora przemysłu, a tam gdzie to jest celowe, również typy produktów.

Artykuł 7

1. W celu zmniejszenia zanieczyszczenia wód, określonego w art. 1, substancjami z wykazy II Państwa Członkowskie ustanawiają programy, przy wprowadzeniu których stosowane są w szczególności metody określonej w ust. 2 i 3.

2. Wszystkie zrzuty do wód, określonych w art. 1, mogące zawierać którąkolwiek z substancji z wykazu II, wymagają uprzedniego upoważnienia właściwych władz danego Państwa Członkowskiego, w którym są ustanowione normy emisji. Normy te są oparte na wskaźnikach jakości, ustalonych zgodnie z ust. 3.

3. Programy, określone w ust. 1 obejmują wskaźniki jakości dla wody; są one ustanowione zgodnie z dyrektywami Rady, jeśli takie istnieją.

4. Programy mogą zawierać również przepisy szczególne określające skład i wykorzystanie substancji lub grup substancji i produktów, biorąc przy tym pod uwagę najnowsze osiągnięcia techniczne wykonalne z ekonomicznego punktu widzenia.

5. Programy określają nieprzekraczalne terminy ich wdrożenia.

6. Podsumowania programów i wyniki ich wdrażania są przekazywane Komisji.

7. Komisja i Państwa Członkowskie prowadzą regularne porównania programów celem zapewnienia wystarczającej koordynacji ich wdrażania. W razie potrzeby, przedstawiają Komisji w tej sprawie odpowiednie wnioski.

Artykuł 8

Państwa Członkowskie podejmują wszelkie odpowiednie kroki w celu wykonania środków przyjętych przez nie zgodnie z niniejszą dyrektywą w taki sposób, by nie zwiększyć zanieczyszczenia wód, do których nie stosuje się art. 1. Państwa te zabraniają ponadto wszelkich działań, które w sposób zamierzony lub niezamierzony omijają przepisy niniejszej dyrektywy.

Artykuł 9

Zastosowanie środków podejmowanych zgodnie z niniejszą dyrektywą nie może w żadnym przypadku prowadzić, bezpośrednio czy pośrednio, do zwiększenia zanieczyszczenia wód, określonych w art. 1.

Artykuł 10

Tam gdzie jest to celowe, jedno lub więcej Państw Członkowskich może, indywidualnie lub wspólnie, przedsięwziąć bardziej rygorystyczne środki od przewidzianych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 11

Właściwe władze sporządzają spis zrzutów do wód, określone w art. 1, mogących zawierać substancje z wykazu I, do których stosuje się normy emisji.

Artykuł 12

1. Rada, stanowiąc jednomyślnie, podejmuje w ciągu dziewięciu miesięcy decyzję dotyczącą każdego wniosku Komisji złożonego na podstawie art. 6 oraz wniosków dotyczących stosowanych metod pomiaru.

Wnioski dotyczące początkowych serii substancji, stosowanych metod pomiaru oraz nieprzekraczalnych terminów wymienionych w art. 6 ust. 4, Komisja przedkłada w ciągu maksimum dwóch lat od ogłoszenia niniejszej dyrektywy.

2. W ciągu 27 miesięcy, jeśli to możliwe od ogłoszenia niniejszej dyrektywy Komisja wysyła pierwsze wnioski zgodnie z art. 7 ust. 7. Rada działająca jednomyślnie podejmuje decyzje w ciągu dziewięciu miesięcy.

Artykuł 13

1. Do celów niniejszej dyrektywy, Państwa Członkowskie przekazują każdorazowo Komisji na jej żądanie wszelkie niezbędne informacje, w szczególności:

- szczegółowe informacje o upoważnieniach udzielonych zgodnie z art. 3 i 7 ust. 2,
- wyniki inwentaryzacji przewidzianej w art. 11,
- wyniki monitorowania przeprowadzanego przez sieć krajową,
- informacje dodatkowe o programach, określonych w art. 7.

2. Informacje uzyskane w wyniku zastosowania niniejszego artykułu mogą być użyte tylko w celu, do którego ich zażądano.

3. Komisja, właściwe władze Państw Członkowskich, ich urzędnicy i inni ich pracownicy nie mogą ujawniać informacji otrzymanych zgodnie z niniejszą dyrektywą i objętych zobowiązaniami z tytułu tajemnicy zawodowej.

4. Przepisy ust. 2 i 3 nie stanowią przeszkody w publikowaniu informacji ogólnych lub przeglądów, niezawierających informa-

cji odnoszących się do poszczególnych przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw.

Artykuł 14

Rada, stanowiąc na wniosek Komisji, która może go złożyć zarówno z inicjatywy własnej jak i na żądanie Państwa Członkowskiego, dokonuje przeglądu a w razie potrzeby uzupełnia wykazy I i II na podstawie doświadczenia i, w stosownych przypadkach, poprzez przeniesienie niektórych substancji z wykazu II do wykazu I.

Artykuł 15

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 4 maja 1976 r.

W imieniu Rady

G. THORN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Wykaz I rodzin i grup substancji

Wykaz I zawiera niektóre substancje, należące do podanych niżej rodzin i grup substancji wybrane głównie na podstawie toksyczności, trwałości i bioakumulacji, z wyjątkiem tych, które są biologicznie nieszkodliwe oraz tych, które szybko przekształcają się w substancje biologicznie nieszkodliwe:

1. związki fluorowcoorganiczne i substancje które mogą takie związki tworzyć w środowisku wodnym;
2. związki fosforoorganiczne;
3. związki cynoorganiczne;
4. substancje o stwierdzonych właściwościach rakotwórczych w środowisku wodnym lub za jego pośrednictwem (!);
5. rtęć i jej związki;
6. kadm i jego związki;
7. trwałe oleje mineralne i węglowodory ropopochodne, a także, do celów wdrażania art. 2, 8, 9 i 14 niniejszej dyrektywy;
8. trwałe substancje syntetyczne które mogą pływać, pozostawać w zawieszynie lub tonąć, a które mogą przeszkadzać w jakimkolwiek wykorzystywaniu wód.

Wykaz II rodzin i grup substancji

Wykaz II zawiera

- substancje należące do rodzin i grup substancji z listy I, dla których nie określono wartości granicznych, określone w art. 6 dyrektywy,
- niektóre substancje oraz kategorie substancji należące do rodzin i grup substancji wymienionych niżej i które mają szkodliwy wpływ na środowisko wodne, ograniczony do danego obszaru i zależny od właściwości i położenia wody, do której są odprowadzane.

Rodziny i grupy substancji wymienione w tiret drugie:

1. Następujące metaloidy i metale oraz ich związki:

1. cynk	6. selen	11. cyna	16. wanad
2. miedź	7. arsen	12. bar	17. kobalt
3. nikiel	8. antymon	13. beryl	18. tal
4. chrom	9. molibden	14. bor	19. tellur
5. ołów	10. tytan	15. uran	20. srebro
2. Biocydy i ich pochodne nie występujące na wykazie I.
3. Substancje, które mają szkodliwy wpływ na smak i/lub zapach produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi a pochodzących ze środowiska wodnego, oraz związki, które powodują powstanie takich substancji w wodzie.
4. Toksyczne lub trwałe związki organiczne krzemu, oraz substancje, które powodują powstanie tych związków w wodzie, wyłączając związki biologicznie nieszkodliwe oraz związki szybko przetwarzane w wodzie na substancje nieszkodliwe.

(!) Jeśli pewne substancje w wykazie II są rakotwórcze, są one włączone do kategorii 4 tego wykazu.

5. Związki nieorganiczne fosforu oraz fosfor w stanie wolnym..
 6. Nietrwale oleje mineralne i węglowodory ropopochodne.
 7. Cyjanki, fluorki.
 8. Substancje wywierające szkodliwy wpływ na bilans tlenowy, w szczególności w szczególności amoniak i azotany.
-